

Ciara Geraghty

Overleven voor beginners

Proloog

1 juni 2011, Dublin

Hij weet dat hij te hard rijdt. Niet harder dan de maximumsnelheid. Nooit harder dan de maximumsnelheid. Maar te hard voor hoe hij zich voelt. De vermoeidheid. Die zit in zijn botten. Die is tot in zijn bloed doorgesijpeld. Die zit in zijn vingers die hij om het stuur van de vrachtwagen heeft geslagen. Die zit in het gewicht van zijn hoofd op zijn nek. Hij voelt dat hij inzakt. Hij gaat rechter zitten en geeft zichzelf een klap in het gezicht. Hij knippert met zijn ogen, en nog een keer, en nog een keer, en richt ze op de weg die voor hem ligt.

Nog even en dan is hij thuis.

Hij zet de radio aan en neemt een grote slok uit het blikje Red Bull dat op het dashboard staat. Het is warm geworden in de zon, maar hij drinkt het toch op. 'A Pair of Brown Eyes'. Hij zet de radio harder en denkt aan Brigitta.

De vrachtwagen dendert over de snelweg.

Later zal hij ontkennen dat hij achter het stuur in slaap is gevallen. Maar naderhand, in de stilte van de nacht, als hij rechtop in bed zit en zich afvraagt waarom hij zo beeft, zal hij toegeven dat het zou kunnen, dat hij heel misschien zijn ogen dicht heeft gedaan. Heel even maar. Hooguit een tel. Een seconde. Misschien twee. Soms is dat al genoeg.

Hij kan zich niet herinneren hoe lang hij al achter het stuur zat toen het gebeurde. Te lang. Hij had moeten stoppen. Even achter in de cabine een dutje moeten gaan doen. Koud water in zijn gezicht moeten plenzen, in een aftands wc-hokje achter een benzinstation. Hij had een heleboel dingen moeten doen, geeft hij tegenover zichzelf toe als hij midden in de nacht rechtop in bed zit en zich afvraagt waarom hij toch zo beeft.

Maar in plaats daarvan rijdt hij door. De omstandigheden kunnen

haast niet beter. De weg is droog, de zon staat als een volmaakte lichtcirkel tegen het onschuldige blauw van de lucht. Het lijkt wel zo'n kleurentekening zoals Ania soms voor hem maakt. Ze vouwt hem op en stopt hem in zijn broodtrommel. 'Dan mis je ons niet als je ver weg bent, papa.' Een gele zon. Een blauwe lucht. Vier stakerige poppetjes. Een glimlach ontspant zijn gezicht. Hij denkt dat het toen misschien gebeurd is. Dat hij op dat moment misschien zijn ogen heeft gesloten. Heel even maar. Een seconde. Hooguit twee.

Als hij het hert ziet, staat het al midden op de weg.

Sommige dingen staan in zijn geheugen gegrift. Hij herinnert zich hoe mooi het dier was, hoe de zon van zijn gevlekte flank af kaatste toen het zijn laatste meters rende. De angst in de vochtige, bruine ogen. Menselijk bijna, die angst. Hij heeft nog nooit eerder een hert op de weg gezien. Hij heeft wel de borden gezien. De waarschuwborden. Maar dit is de eerste keer dat hij er daadwerkelijk een op de weg heeft gezien. Hij weet dat hij het niet zou moeten proberen te ontwijken. Dat hij niet moet uitwijken. Dat zou hij ook niet gedaan hebben als hij niet zo moe was geweest. Dat zou hij niet gedaan hebben als hij die extra dienst niet op zich had genomen. Voor de kerstinkopen. Daar is hij afgelopen januari mee begonnen. Julija heeft een nieuwe fiets nodig. En dan wil Ania er natuurlijk ook een. Die wil altijd wat haar grote zus ook heeft.

Hij pakt het stuur beet en wijkt uit. Pas daarna kijkt hij in de spiegel of de rijbaan vrij is.

De rijbaan is niet vrij.

De klap, als het dier tegen de voorkant van de vrachtwagen slaat. Onvermijdelijk. Het geluid van de remmen, piepend, de klap van de versnelling als hij met moeite terugschakelt. Hij herinnert zich de auto. Een knalgele auto. Op de achterbank staat een koffer. Bij elkaar gebonden met een leren riem.

De vrachtwagen nadert de auto snel.

Het geluid als hij erbovenop knalt.

Het geluid.

Zijn lichaam schiet naar voren, maar wordt door de gordel teruggedrongen. Later heeft hij een beurse strook van zijn schouder tot aan zijn heup. De airbag explodeert in zijn gezicht en hij zal tegenover de rechter

moeten toegeven dat hij niet weet wat er daarna gebeurd is.

De getuige weet het wel. Hij zal vertellen hoe de auto, de knalgele auto, als een zak met veren de lucht in wordt geslingerd, waar hij ronddraait en omtolt tot hij in de ondiepe greppel landt die de wegwerkers stonden uit te graven.

De technisch deskundige weet het wel. Hij zal over de vrachtwagen vertellen. Hoe die toen hij uitweek schaarde en daarbij twee auto's raakte, waardoor er één omsloeg, doorrolde en in een greppel terechtkwam, en de andere tegen de vangrail te pletter sloeg, als een noot in de staalharde greep van een notenkraker. De technisch deskundige zal deze feiten vertellen met de kalme monotone stem van een man die nooit in het holst van de nacht wakker wordt en zich afvraagt waarom hij beeft.

De rechter zal zeggen dat het een wonder is. Dat er niet meer mensen bij om het leven zijn gekomen. Die vrouw in de Mazda bijvoorbeeld. De vrouw van negenendertig. Een haarscheurtje in één rib, nadat ze uit de tegen de vangrail te pletter geslagen auto is gesneden. Dat zij het nog kan vertellen is een regelrecht wonder te noemen. Dat zal de rechter zeggen.

En Brigitta. Zijn mooie Brigitta. Zij zal in de rechtszaal zitten. Ergens achter hem. Ze heeft vast aan Petra gevraagd of zij die dag voor de kinderen wil zorgen. Als ze hem wegleiden, zal hij niet kijken of hij haar ziet. Hij zal zijn ogen, die hij nu open heeft, op de grond gericht houden.

Het zal heel lang duren voor hij thuis is.

1 juni 2011, Brighton

‘Milo, je maakt me aan het schrikken,’ zegt mijn moeder. ‘Wat doe je zo vroeg al op?’

‘Ik heb mijn wekker gezet,’ zeg ik.

‘O liefje, dat had je niet hoeven doen. Het is vijf uur in de ochtend. Straks val je nog in slaap bij juffrouw Williams in de les.’

‘Echt niet. We gaan maskers van papier-maché maken. Als iedereen zijn spelling kent.’

‘En ken jij je spelling?’

‘Tuurlijk.’

‘Sorry hoor, Einstein.’

Het is kouder in de keuken dan anders. Waarschijnlijk doordat de zon nog niet helemaal op is. Mijn moeder staat bij het aanrecht, met haar handen om de beker die ik vorig jaar met Kerstmis voor haar heb gekocht. DE LIEFSTE MAMA VAN DE HELE WERELD staat erop. Ik wilde er eigenlijk een met MAMS erop, maar die kon ik niet vinden. Die verkopen ze waarschijnlijk wel in Ierland, waar ze nog ‘mams’ zeggen. Maar ze drinkt er wel altijd uit. Ze zegt dat ze dat ‘mama’ helemaal niet erg vindt.

‘Hoe laat gaat de veerboot?’

Mijn moeder kijkt op haar horloge. ‘Ik kan maar beter opschieten, anders haal ik hem niet.’ Haar koffer staat op de grond naast de tafel. De oude leren riem van mijn vader zit er nog omheen. Ze had allang een nieuwe koffer zullen kopen. Ze zal het wel vergeten zijn. Op het label staat ELIZABETH MCINTYRE, maar iedereen noemt haar Beth.

‘Ik zal je koffer in de achterbak stoppen.’

Ze glimlacht. ‘Laat maar, schatje, dat doe ik zelf wel. Bovendien is de achterbak vol. Ik ben vergeten om de dozen met flyers eruit te halen die ik

laatst voor het café heb gehaald. Ik zet de koffer wel op de achterbank. Dat gaat prima.'

Ik geef haar de autosleutels en kijk naar buiten. Er zijn de laatste tijd een paar auto's gestolen, maar haar auto staat er nog. Ik denk niet dat iemand die zou willen stelen. We noemen hem 'de bananenauto'. Hij is felgeel. De letters zijn roze. Knalroze, noemt mijn moeder dat. FUNKY BANANA staat erop, want dat is de naam van mijn moeders café.

'Wanneer kom je weer terug?'

'Dat heb ik je al ik weet niet hoe vaak verteld. Zondag ben ik weer thuis.'

'Ik wou dat ik mee kon naar tante May.'

'We zitten met het kleinigheidje dat jij naar school moet, weet je nog? Bovendien heb je het vast heel leuk bij je zus.'

Dat is waar. Faith kan niet koken, dus we gaan geen groenten en dat soort dingen eten. En van Rob krijg ik altijd geld om dvd's en snoep te kopen als zij naar Faiths kamer gaan om te praten. Er wordt heel wat afgepraat op Faiths kamer.

Mijn moeder trekt haar jas aan en doet haar muts op. Het is een baret. Dat is een Frans woord. Haar lippen zijn rood, van de lippenstift. Ze heeft niet half zo veel make-up op als Faith, maar ze ziet er toch mooi uit. Voor een volwassene, bedoel ik. Ze legt haar hand op mijn hoofd. 'Vergeet die warboel niet te kammen voor je naar school gaat, meneertje.'

Ik zeg 'zal ik doen', ook al vergeet ik het waarschijnlijk.

'En je hebt vandaag na school reddingszwemmen, weet je nog?'

'Mijn tas staat in de gang.' Alsof iemand dat zou vergeten. Ik zit nog maar in de beginnersgroep, maar de coach zegt dat als ik goed mijn best blijf doen, ik volgend jaar naar de gevorderden mag.

'Oké, tot zondag dan, hè?'

'Ja, tot zondag.'

'Word je te groot om je ouwe moeder een kus te geven?'

Mijn moeder is dol op kussen. Damo ook. Hij zegt dat hij het al heel vaak met meisjes gedaan heeft, maar ik geloof hem niet. Hij mag dan mijn beste vriend zijn en zo, maar soms verzint hij dingen. Zijn moeder zegt dat ze hem niet eens zou geloven als hij haar zou vertellen hoe laat het was. En afgelopen zomer zei hij dat hij de Mount Everest had beklommen, maar toen ik vroeg waar die dan lag, zei hij in Spanje. In de buurt van Santa Ponzà.

Mijn moeder houdt haar armen wijd. Voor ik eronderdoor kan duiken, drukt ze me zo stevig tegen zich aan dat ik me amper nog kan bewegen. Haar haar kietelt in mijn gezicht. Ze ruikt naar zeep en tandpasta. Ze gaat waarschijnlijk zeggen dat ik niet moet vergeten mijn tanden te poetsen. Ze geeft me een kus op mijn wang en ik veeg hem met de rug van mijn hand weg.

‘Lief zijn.’

‘Ik zal mijn best doen.’

‘Ik meen het, Milo. Geen gedoe met Damien Sullivan, oké?’

Dat zegt ze alleen maar door wat er vorige keer is gebeurd toen ze naar Ierland ging. En dat was een ongelukje, meer niet. Damo’s wenkbrauwen zijn al weer bijna helemaal aangegroeid.

‘En je tanden poetsen.’

‘Ja.’

‘Ik bel je vanavond, oké?’

‘Beloofd?’

Ze drukt de palm van haar hand tegen haar hart. ‘Ik zweer het.’ Ze pakt haar koffer, met de leren riem eromheen, en dan weet ik het. Ik ga een nieuwe koffer voor haar kopen, voor kerst. Ik heb nog bijna al het geld van mijn eerste heilige communie op mijn spaarbankboekje staan. Ik koop een groene voor haar. Groen is haar lievelingskleur.

Ik blijf voor het raam staan tot ze de weg op gereden is en ik haar niet meer kan zien.

2 juni 2011, Dublin

‘Ze komt bij.’

‘Godzijdank.’

‘Kat?’

‘Katherine?’

‘Kun je me horen?’

‘Kom op nou. Wakker worden.’

‘Niet zo dringen.’

‘Kat?’

‘Rustig maar. Rustig.’

‘Thomas?’ Mijn stem klinkt vreemd. Verroest. Alsof ik hem al heel lang niet gebruikt heb.

‘Gun haar wat ruimte.’

‘Ben ik in een ziekenhuis?’

‘Geef haar wat water.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Stil maar. Je hebt een ongeluk gehad, maar het komt goed. Je bent nu in goede handen.’

‘Wat is er gebeurd? Vertel.’

‘Rustig maar, Kat. Rustig.’

Mijn ademhaling gaat snel en oppervlakkig. De paniek ligt op de loer. Ik beweeg mijn benen om te kijken of ik mijn benen kan bewegen. Ze bewegen. Ik kan mijn benen bewegen. Ik probeer rustig te worden, ik probeer de paniek met beide handen te lijf te gaan.

Iemand legt een hand onder mijn hoofd. Zet een glas tegen mijn mond. Thomas, denk ik. ‘Hier, drink even wat water.’ Ja, dat is Thomas, zeker weten. Die zachte, lage stem. Je moet ervan aan Bros-repen denken, of je nu wilt of niet.

Het water gaat naar binnen, koud en fris. De paniek hapert. Doet een stap achteruit. Thomas' hand voelt stevig tegen mijn achterhoofd. Ik hou mijn ogen dicht, voor het geval hij naar me kijkt. Voor het geval hij de paniek ziet. En de dankbaarheid. Ik voel me plotseling helemaal week van dankbaarheid.

Als ik mijn ogen opendoe, zeg ik: 'Ik ben toch nog geen veertig, hè?' zodat we allemaal kunnen lachen en alles weer normaal kan worden. Dat werkt, want iedereen moet even lachen, de sfeer is wat minder gespannen en de kans bestaat dat alles weer normaal wordt.

'Je hebt nog even te gaan,' zegt Thomas.

Als ik de kamer rondkijk doet het licht pijn aan mijn ogen. De ziekenhuiskamer. Ik lig in een ziekenhuis. Ik heb een hekel aan ziekenhuizen. Ik heb al sinds mijn vijftiende niet meer in een ziekenhuisbed gelegen.

Ik tel de hoofden. Vier mensen. Ze zien er moe uit, alsof ze niet geslapen hebben, of, als ze dat wel gedaan hebben, slecht geslapen hebben. Mijn oudste vriendin, Minnie. En Thomas. Bijna iedereen.

'Waar is Ed?' zeg ik.

Mijn moeder zegt: 'Die heb ik naar huis moeten sturen. Hij was te emotioneel. Je weet hoe hij kan zijn.'

'Hij is toch niet alleen, hè?'

Mijn vader doet een stap naar voren. 'Je broer redt zich wel, Kat. Maak je maar geen zorgen. Ik heb hem naar Sophie gebracht, en daar zijn Sophies ouders ook. Zij zorgen voor hem. Jij hoeft je voorlopig alleen om jezelf zorgen te maken.'

'Wat is er dan met me?' Het voelt alsof ik ver weg ben, alsof ik moet schreeuwen om me verstaanbaar te maken.

'Je hebt een bult op je hoofd,' zegt mijn vader. 'De dokter zegt dat die nog wel even pijn zal blijven doen.'

Mijn moeder zegt: 'En je hebt een gebroken rib. Die heb je bij het ongeluk opgelopen of daarna, toen ze je uit de auto hebben gesneden.'

'Jezus.' Ik bal mijn handen tot vuisten, zodat niemand ziet dat ze beven.

'Hij is niet eens echt gebroken. Het is een haarscheurtje, meer niet.'

Thomas zegt: 'Je hebt geluk gehad, Kat.'

Ik voel me niet alsof ik geluk gehad heb. Ik voel me ver weg.

Minnie kijkt op haar horloge. 'Nu ik weet dat je niet doodgaat, kan ik

wel weer naar mijn werk, lijkt me.' Ze klinkt geïrriteerd, maar als ik naar haar kijk, zie ik dat ze gepijnigd kijkt, zoals ze altijd doet als ze probeert om niet te glimlachen.

Pas als mijn moeder haar hand op mijn voorhoofd legt, realiseer ik me hoe warm ik ben. Haar hand is koel en zacht. Ik was vergeten hoe zacht haar handen zijn. Haar ogen zijn dik, alsof ze gehuild heeft. Maar ze huilt nooit. De laatste keer dat ik haar heb zien huilen was in 1989, toen Samuel Beckett was overleden.

Ze zegt: 'Dan gaan wij ook maar. Dan kunnen we Edward ophalen.' Ze trekt aan wat plukjes van mijn haar die in mijn mondhoek zijn blijven steken. Ik probeer rechtop te gaan zitten, maar lijk wel een zoutzak, dus probeer ik het niet meer en blijf gewoon liggen en probeer te begrijpen wat er allemaal gebeurt.

De kamer ruikt naar warmte en bleek. De lakens zijn stijf en maken een krassend geluid als ik me beweeg. Over het plafond zigzagt een diepe scheur. Alsof de hele tent zo naar beneden kan komen. Zo boven op me.

Mijn vader zegt: 'Rust een beetje uit, Kat. Ik bel je straks, oké?'

'Zeg je tegen Ed dat alles goed met me is? Zeg maar dat ik hem snel weer zie. Morgen.'

'Natuurlijk.' Mijn vader bukt zich en geeft een kus bij de hoek van mijn oog. Ik denk dat hij die eigenlijk op mijn voorhoofd wilde geven, maar hij is een beetje bijziend.

Minnie zegt: 'Als je nog eens een keer een bijna-doodervaring krijgt, zou je het dan op een vrijdag willen doen? Dan hoef ik niet naar mijn wekelijkse bespreking met de klootzak.' 'De klootzak', zo noemt Minnie haar baas, en het grappige is dat ze best goed met elkaar kunnen opschieten. Ze pakt haar tas en jas, en weg is ze, in een wolk Coco Mademoiselle van Chanel.

Nu zijn alleen Thomas en ik nog over, en plotseling voel ik me een beetje verlegen, alsof ik met een denkbeeldige partner de tango in mijn slaapkamer heb gedanst, maar dan tot de ontdekking kom dat de rolgordijnen niet dicht zijn en de burens me staan aan te gapen. Ik pak de scherpe rand van het laken beet en trek het tot mijn kin omhoog.

Ik zeg: 'Moet jij geen mest over wat van die zielige koolrapen uitstrooien?' Als je Thomas vraagt wat hij doet, zegt hij dat hij boer is, terwijl hij eigenlijk een freelancejournalist is die toevallig een klein stuk akkerland in

Monaghan heeft geërfd, waar hij onpraktische dingen verbouwt zoals druiven die altijd zuur zijn, en zonnebloemen die, zodra ze hun kopje boven de aarde uitsteken, door zijn enige geit, twee varkens, drie kippen, luidruchtige gans en lammerende ooi worden opgevreten.

Hij geeft niet meteen antwoord. In plaats daarvan gaat hij op de rand van het bed zitten. Heel voorzichtig, alsof hij bang is dat ik iets breek. Ik wil hem een stomp tegen zijn arm geven en zeggen dat hij een stomme idioot is, maar dat kan ik niet vanwege de draden die aan mijn pols vastzitten. Ik geloof ook niet dat ik hardop kan lachen. Mijn hoofd voelt raar: zwaar en dicht. Als ik eraan zit, voel ik een verband, dat er een paar keer omheen gewikkeld zit.

Ik zeg: ‘Het lijkt *Grey’s Anatomy* wel, hè?’ Mijn stem klinkt nu dichterbij, maar heeft een beetje. Ik schraap mijn keel.

Hij glimlacht – heel kort maar. Dan legt hij zijn hand op de mijne. Hij heeft enorme handen. Kolenschoppen zijn het. Ik trek mijn hand weg. ‘Wat?’

Hij zegt: ‘Hoe bedoel je?’

‘Je ziet er een beetje... onthutst uit. Komt het door mijn haar?’

Dit keer glimlacht hij iets langer.

Hij zegt: ‘Ik ben gewoon... blij dat alles goed met je is. Toen ze zeiden dat de auto total loss was, dacht ik...’

‘Is de auto total loss?’

‘Ja. Sorry.’

‘Ik was dol op die Mazda.’

‘Dat weet ik, maar die is vervangbaar.’ Als hij dat zegt kijkt hij me aan. Met een heel intense blik alsof hij me aan het klaarstomen is voor een examen. Een akelig moment lang denk ik dat hij iets vreselijks gaat zeggen. Over mij. Dat ik niet vervangbaar ben. Iets gruwelijks in die trant.

Maar hij zegt het niet. Wat hij wel zegt: ‘Ik dacht dat je dood was.’

‘Jezus, dit is nog slechter dan *Grey’s Anatomy*.’

‘Kun je nou niet heel even ernstig zijn?’

‘Ik ben zo ernstig als een auto-ongeluk.’

‘Dat is niet grappig.’

‘Een beetje grappig.’

Thomas knikt, godzijldank. Meestal doet hij niet zo. Meestal heeft hij

een behoorlijk goed gvh, zoals Minnie het noemt. Ze mag Maurice dan hebben, met wie ze al jaren heel tevreden is, maar ze leest nog steeds de advertenties. Voor mij, zegt ze. Ik weet niet of ze het nog steeds doet. Dat gedoe met Thomas is al best lang aan de gang. Anderhalf jaar of zo.

Hoewel Thomas laatst, toen ik erover begon, volgens mij 'tweeëntwintig maanden, om precies te zijn' zei.

Thomas zegt: 'Herinner je je iets van het ongeluk?'

Ik knik. 'Min of meer.'

'Wat herinner je je dan?' Hij kan soms zo de journalist uithangen.

'Er stond een hert op de weg.' Wat deed een hert in vredesnaam op de weg? 'Er was een vrachtwagen. Die week uit. Heel plotseling, echt. En er was een auto. Voor me, geloof ik. Een gele. Echt knalgeel. Er stond iets op over een banaan. Toen knalde de airbag in mijn gezicht en toen... Ik weet niet... Ik geloof niet dat ik me verder nog iets herinner.'

'Je had wel dood kunnen zijn.'

'Blijf je dat zeggen?'

'Die vrouw... in de gele auto. Die... die is dood.'

'Je gaat toch niet huilen, hè?'

'Nee.'

'Godzijdank.'

Thomas staat op. Loopt naar de deur. Blijft even staan. Kijkt om.

Ik zeg: 'Kun je de dokter halen?'

'Voel je je wel goed?' Hij kijkt bezorgd, alsof ik een hersentumor heb of zo.

'Ik wil weten wanneer ik naar huis kan.'

'Ze willen je vast nog een tijdje in de gaten houden. Je bent bewusteloos geweest.'

'Ik wil gewoon dat alles weer normaal is.'

Op dat moment kijkt hij me aan. Zegt: 'Nee.' Alsof we midden in een ruzie zitten.

'Hoe bedoel je: nee?'

'Ik bedoel nee. Alles is nu anders. Je had wel dood kunnen zijn.'

'Hou daar nou eens mee op.'

'We hebben al genoeg tijd verspild.'

Ik slaag erin me op mijn ellebogen omhoog te duwen. Ik negeer de pijn

in mijn hoofd. In mijn lichaam. Ik moet dit in de kiem smoren. Ik zeg: 'Moet je horen, dit is allemaal nergens voor nodig. Ik ben niet doodgegaan. Met mij is niks aan de hand.'

'Maakt me niet uit.' Thomas doet de deur dicht. Gaat er met zijn rug tegenaan staan, zodat niemand binnen kan komen. Ik krijg een raar gevoel in mijn borst en ik denk dat het weleens ongerustheid zou kunnen zijn. 'Ik ga het gewoon zeggen.'

'Liever niet.'

'Weet ik, maar ik ga het toch zeggen. Ik hou van je.'

'Waar zijn mijn kleren? Ik moet hier weg.'

'Ik wil trouwen.'

'Gefeliciteerd. Wie is de gelukkige?'

'En ik wil kinderen.'

'Hartstikke leuk. De wetenschap gaat met sprongen vooruit, dus dat moet volgens mij binnen niet al te lange tijd mogelijk zijn.'

'Kun je heel even ophouden met lollig doen, heel even maar?'

'Wat dacht je van een vredesverdrag in het Midden-Oosten, nu we toch bezig zijn?'

Hij zucht. 'Ik ga de dokter halen.'

'Goed plan. Eens kijken hoe ver ze is met dat geneesmiddel voor alvleesklierkanker.'

Pas als Thomas de kamer uit loopt, merk ik hoe stil alles is. Zo stil als het graf, zou Thomas waarschijnlijk in zijn huidige melodramatische bui zeggen. Mijn rechterzij doet pijn. Maar afgezien daarvan, en afgezien van het doffe gebonk in mijn hoofd, voelt alles precies zoals anders. Ik zou wel een sigaret lusten. Ik weet niet waar mijn tas is. Ik moet mijn telefoon hebben. Ik moet Ed bellen – hij maakt zich vast zorgen – en zeggen dat hij zich geen zorgen moet maken. Zeggen dat alles gewoon bij het oude is.

Dat er niks veranderd is.

Zelfs Thomas lijkt als hij terugkomt weer zijn oude zelf te zijn. Hij kon de dokter niet vinden, maar is er op de een of andere manier achter gekomen dat een van de verpleegsters kippen in haar achtertuin heeft, en ze hebben het over voer, eieren, rennen en wat niet al gehad.

Pas als Thomas weggaat – ik moet nog een nachtje 'ter observatie' blijven – gaat hij weer raar doen. Hij zegt: 'Ik wil dat je nadenkt over wat ik net gezegd heb.'

Ik zeg: ‘Kun je de televisie even voor me aanzetten voor je weggaat?’

Thomas geeft me de afstandsbediening. ‘Hier.’ Zijn toon is bruusk, maar hij bukt zich vanaf zijn grote hoogte en geeft me een kus. Op mijn mond. Alsof ik niet totaal weerloos in een ziekenhuisbed lig, zonder dat ik bij een tandenborstel, tandpasta of mondwater kan komen. Hij kust me gewoon zoals hij altijd doet. Zonder voorbereiding. Zonder waarschuwing. Gewoon zijn mond op de mijne. Ik kijk er altijd weer van op. Dat zijn mond zo zacht is. Hij is zo groot en zo boers dat je van iemand die bij weer en wind buiten is droge, gebarsten lippen zou verwachten. Hij kust me langer dan passend is in een ziekenhuisbezoekachtige setting. Ik zeg niet dat hij moet ophouden.

‘Ik kom je morgen ophalen. Dan breng ik je naar huis.’

Volgens mij heeft het ongeluk toch nog enig effect op me gehad, want plotseling bestaat zomaar de kans dat ik in tranen uitbarst. Waarschijnlijk van de pillen die ze me hebben gegeven. Vanwege de gebroken ribben. Nou ja, goed dan, alleen een haarscheurtje in één rib.

Ik knik en doe mijn ogen dicht alsof ik een dutje ga doen.

Als hij weg is, doe ik mijn ogen open en – heel vreemd – moet ik inderdaad huilen. Niet zo hard dat iemand het kan horen. Maar toch. Het zijn tranen. Ik huil echt. Ze hebben me iets tegen de pijn gegeven en ze zeiden erbij dat het heel sterk was. Daar zal het wel door komen. Ik snuit mijn neus, ga liggen en doe mijn ogen dicht. Ik wil zo snel mogelijk in slaap vallen, zodat het zo snel mogelijk morgen is en ik naar huis kan en alles weer normaal wordt.